

En fredens & dialogens mann

Side 4-5

Første plass i Taekwondo

Side 16

Side 15

Norges sterkeste?

Militærets
rolle i tyrkisk
politikk. **Side 6-7**

Høyreutdanning
Hvem passer det
best for. **Side 10-11**

Poesi
Siste slag. **Side 12**

LAWAN MAGASIN

Kjære leser, dette er den tredje utgaven av Lawan Magasin som utgis. Med andre ord er magasinet i sin startfase og vi som redaktører jobber med å forbedre bladet etterhvert som vi utgir nye utgaver. Du som leser spiller en viktig rolle for levedyktigheten til magasinet i fremtiden, vi håper at du vil engasjere deg selv i magasinet gjennom og skrive artikler samt være en kritisk leser. Gjennom Lawan Magasin får du en gylden mulighet til å være en aktiv deltager med muligheter til teste dine refleksjoner og tanker.

I denne utgaven har vi i redaksjonen valgt og ikke binde oss til noen spesifikke temaer, derfor vil leseren ha glede av å lese om ulike temaer. Noen av temaene er utdanning, kurdere i eksil, militærets rolle i tyrkisk politikk og oversettelse av Farzad Kamangars to brev.

God lesning !

Redaksjonen

Innhold

Kurdere i eksil

En fredens og dialogens mann

Militære rolle i tyrkisk politikk

La mitt hjerte banke

Norge mer opptatt av økonomisk vinning enn menneskerettigheter

Om betydning av morsmålet i norske skoler

Hjemreise & siste slag

Intervjuer

side 3

side 4-5

side 6-7

side 8

side 10-11

side 12

side 13

side 14-15

Kurdere i eksil Mokhtar Eliassi

Selv om vi lever i det 20- århundre er fortsatt kurdernes situasjon veldig dårlig. Vi er fortsatt den største nasjonen i verden uten en stat og selvstendighet som er en selvfølge i andre nasjoner. Verdenssamfunnet har aldri tatt den kurdiske saken på alvor, hadde det vært tilfelle ville kurdernes situasjon ikke vært slik den er i dag. Situasjonen i det såkalte Kurdistan blir verre og verre for hver dag som går. Vi kurdere har all grunn til å drive kamp mot våre undertrykkere og vi har rett til å være politisk aktive, og særlig når vi befinner oss i land som aktivt støtter opp om den undertrykking. V vil har grunn til det så lenge den vestlige verden samtykker i den brutale undertrykkinga av det kurdiske folket.

En av hovedgrunnene til at kurdere innvandrer til andre verdensdeler er håp om å få bedre livssituasjon og da bedre fremtid for sine barn. De fleste kurdiske innvandrere har innvandret til Europa sammenlignet med de andre kontingentene.

Som allerede påpekt har de fleste kurdiske flyktningene innvandret til Europa, Australia og USA. De første kurdiske flyktningene var arbeidskraftinnvandrere, parallelt med bølgen av innvandrere arbeidskraft har det imidlertid alltid vært en annen bølge, nemlig en bølge av flyktninger. Altså folk som har blitt tvunget til å forlate Kurdistan, det vil si de kurdiske områdene i Tyrkia, Iran, Irak eller Syria. Denne kategorien er selvfølgelig ikke på langt nær så stor som arbeidskraftinnvandrerne, men på den annen side har det alltid eksistert en slik kategori av politiske flyktninger, som har blitt tvunget til å forlate hjemlandet.

Spørsmålet er hva har de politiske flyktningene gjort for å hjelpe sin landsmann i de landene de har flyktet til? Hva kan hver enkel gjøre for å spre det kurdiske budskapet om selvstendighet? Hvilken rolle bør de kurdiske organisasjonene spille i kurdernes kamp for selvstendighet? Bør vi klandre dem for å ikke har gjort nok eller dannet lobbyer?

Kurderne som bor i eksil tilhører forskjellige politiske partier og har nærmest ulike ønsker om hvordan Kurdistan bør bli i fremtiden. Det er mange som hevder at en av grunnene til at kurdere ikke har lyktes i å sette det kurdiske spørsmålet på dagsorden i de landene de bor i er nettopp fordi vi tilhører ulike politiske partier. Det vil da medføre at vi hver for oss prøver å representere kurdernes sak fra vår synspunkt, og dette gir selvsagt ikke resultater slik vi ønsker.

Den unge generasjonen som er født og oppvokst i eksil er i mange tilfeller forvirret over den tilstanden de politiske partiene har skapt. Og dette medfører at de velger å være passive i prosessen om å fremme den kurdiske sak på dagsorden.

Den unge generasjonen er lei av å se de evige konfliktene mellom de ulike partiene som har glemt deres opprinnelige oppgave om å kjempe for en samlet nasjon. Det er de unge som former en nasjons fremtid, med deres brede kompetanse og menneskelig ressurs. Hvis ikke alle organisasjonene og partiene samler seg om ett felles budskap til verdenssamfunnet vil kurdernes situasjon være som den er i hundre år til.

Jeg mener det beste alternativet for å hjelpe vår landsmann er at vi kurdere som bor i eksil må danne en felles plattform der vi kan velge et representants komité bestående av representanter fra den ulike delene i Kurdistan. Slik at de kan på vegne av alle kurdere i de ulike landene kan sette det kurdiske problemet på dagsorden. Denne komiteen kan også lage både kort og langsiktig planer og strategier for hvordan kurdere i eksil kan bite med å gjøre kurdernes situasjon lettere både politisk og økonomisk.

I dagens samfunn er massemedier en av den viktigste kilden når man ønsker å vekke oppmerksomhet og spre kunnskaper. Vi som bor i eksil kan bruke dette mediet uten noe form for problem. Vi kurdere har mange gode kurdiske kanaler, som blir benyttet nettopp til å ta opp den kurdiske sak. Men dette gjøres på det kurdiske språk som verdenssamfunnet ikke forstår. Kurdiske innvandrere og da særlig den unge generasjonen som bor i eksil i de ulike landene kan stor sett språket i det landet de bor, dette bør de bruke for å hjelpe den kurdiske befolkningen i deres kamp for selvstendighet. Det finnes dessverre få troverdige websider på andre språk enn kurdisk.

Vi lever i dag i en verden hvor mediene er i mye større grad tilstede i vår liv. Internett og de kanalene som finnes der kan ikke bli stoppet av noen sensur. Tenk bare på hvor viktig twitter var i valgkampen og i forbindelse med opptøyene i Iran. Dette kan vi også bruke i vår kamp. Via nettet kan vi skape dialog og debatter til å fremme vår sak. Samtidig må dette gjøres organisert og på en troverdig måte for at den skal ha en effektiv virkning. Etter vår mening er en av svakhetene til den kurdiske befolkning at de ikke planlegger tiltak og strategier langsiktig for fremtiden. Det finnes uttalelige ressursrike personer med faglært kompetanse innen media og kommunikasjon som kan få som oppgave å distribuere informasjon om kurdernes situasjon til verden, slik at verdenssamfunnet begynner å ta situasjonen vår på alvor. Uten organisering, god planlegging, langsiktig strategi og bruk av våre menneskelige ressurser og kompetente kommer vi ikke til å oppnå vår mål.

Massemedia bruken til å fremme vår sak er en av mange hjelpemidler vi kan bruke til å fremme vår sak, andre ting vi som bor i eksil kan gjøre er å integrere oss i de landene vi har flyktet til for det er et faktum at innvandrere som er mest integrert i det samfunn de bor i, er også de som bidrar mest til å bygge opp hjemlandet sitt.

Lesebrev!
Anmeldelser!

Artikler!
Dikter!

Koseri!
.....eller noe annet!

BIDRAG TIL
SEND DINE

magasin@lawan.no

Lawan Magasin

Redaksjon: Mokhtar Eliassi
Seiran S. Ahmadi
Shoresh Eliassi
Shorish Azari

Design: Mokhtar Eliassi

En fredens og dialogens mann

Abdul Rahman Ghassmlou, generalsekretær i Kurdistans Demokratiske parti i Iran (PDKI), ble født 22. desember 1930 i Ourmiah, en by i den kurdiske delen av Iran. Han vokste opp i en velstående familie og fullførte ungdoms- og videregående skole på en Koran skole i Iran. Ghassmlou tok sitt høyereutdanning på universitetet i Paris og Praha der han tok doktorgrad i økonomi. I mellom tiden møtet Ghassmlou sin kone Helen Krulich som han har to døtre med Mina født 1953 og Hewa født 1955. Etter endt utdanning jobbet han som foreleser på universitetet frem til 1952 hvor han kom tilbake fra Europa får å begynne kampen for et selvstendig Kurdistan. Dersom man skal skrive en biografi om hans liv vil man se at livet til Abdul Rahman Ghassmlou er ens med livet til det kurdiske folket.

Under Reza Shahs styre i Iran ble landet styret med jerngrep. Dette førte til at befolkningen i Iran krevde reformer. På dette tidspunktet ble kurderne i Iran undertrykt og forfulgt av de iranske makthaverne, noe som varer til den dag i dag. De fikk ikke lov til å snakke kurdiske verken på skolen eller andre offentlige steder. Det var særlig de kurdiske landsbyene som var under sterk oppsyn og blei kontrollert av det iranske militæret. All partipolitisk virksomhet til fremme for kurdiske selvstyre og politisk innflytelse var trengt forbudt.

Etter 2. verdenskrig blei Iran okkupert av de allierte styrkene, mens den kurdiske delen blei liggende igjen som "ingenmannsland". Befolkningen så en mulighet i dette og begynte å organisere seg for å danne et selvstendig kurdiske stat for første gang i historien. Blant befolkningen våkner det en sterkere nasjonalfølelse som førte til at stadig flere begynte å drive med partipolitisk virksomhet. Dette førte til at Kurdistans Demokratiske parti i Iran (PDKI) blir stiftet 16. august 1945 med Qazi Muhammed som den første lederen. Dette partiet som var den første kurdiske partiet i Iran tiltrakk seg uttalelig mange unge mennesker som brant for å innføre demokrati i Iran og et selvstyrt Kurdistan, blant disse var Ghassmlou som enda ikke hadde fylt 15 år. Med enorm støtte fra KDPI blei disse unge menneskene organisert i et eget ungdoms forbund som var det første kurdiske ungdomsforbundet i historien.

2. januar 1946 samlet Qazi Muhammed en stor folkemengde på torget i byen Mahabad og utropte Den Kurdiske Republikken i Iran. For første gang i historien eksisterte det en selvstendig kurdiske stat, men gleden over å tilhøre et eget stat ble kortvarig. Den Kurdiske Republikken ble knust av den iranske militære styrken. President Qazi Mohammed og hans medarbeidere ble tatt til fange av det iranske regime. 30. mars 1947 ble han sammen med to av hans nærmeste medarbeidere henrettet på samme sted der de året før hadde erklært et uavhengig og selvstyrt Kurdistan. Etter republikkens fall ble mange medlemmer og tilhengere av PDKI drept, arrestert og fengslet av den iranske regimet. De medlemmene som var igjen måtte på nytt kjempe for sitt sak i all hemmelighet på samme måte som de hadde gjort før republikken.

ABDUL RAHMAN GHASSMLOU
(1930-1989)

Selv om drømmen om et selvstendig Kurdistan ble knust sluttet ikke den kurdiske befolkningen å kjempe, etter en stund samlet folket sine krefter igjen for å starte kampen på nytt.

Dr. Abdul Rahman Ghassmlou kom tilbake fra Europa til den kurdiske delen i Iran for å forsette kampen med sine landsmann i 1952. Sammen med mange andre bruket Ghassmlou i alle hemmelighet sin tid, energi og kompetanse til å opplyse befolkningen om hvilken rettigheter de har krav på av makthaverene. Ghassmlou oppfordret befolkningen til å stå opp å kreve sine rettigheter og ha treon på et selvstyrt kurdiske stat i Iran. Etterhvert klarte partiet å danne gerilja styrker i de forskjellige kurdiske byene. Under den 3. kongressen til PDKI i 1973 ble Abdul Rahman Ghassmlou valgt til partiets generalsekretær hvor han ble gjenvalgt i hver eneste kongresse til sin død. I de kommende årene fortsatte Pahlavi monarkiet å miste makten landet. Ghassmlou og hans medarbeidere laget på sin side et program der de forlenget selvstyre i de kurdiske byene dersom Shahen skulle falle. Partiets budskap blei "Demokrati i Iran, Selvstyre for Kurdistan", her hadde partiet innsett at uten et demokratisk land kunne ikke et etnisk minoritet kreve selvstyre. Gjennom denne prinsipperklæringen oppnådde PDKI et solid vennskap med de demokratiske landene i den tredje verden. Ghassmlou klarte etter hvert å gjøre den kurdiske saken kjent i de fleste landene og mange humanitære organisasjoner tilbød han hjelp. Mange viktige politiske og akademiske personer rundt om i verden støtten han personlig i kampen for det kurdiske folket.

Han mente at det var nødvendig å etablere og utvikle forbindelser med alle demokratiske land i verden fordi den kurdiske demokratiet han ønsket var det samme demokratiet disse landene hadde. Det er takket være han at den kurdiske befolkningens situasjon ble internasjonal kjent på denne tiden.

I 1979 gikk monarkiet i Iran til grunn og Shahen måtte flykte. Etter revolusjonen komden religiøse lederen ayatolla Khomeini kom til makten, hvor han utropte Iran til en islamsk republikk som skulle styres etter Koranen. Hans militære styrker fengslet både liberale demokrater og kommunister.

Under revolusjonen hadde KDPI en synlig deltakelse for å styre Shahens regime. De utnyttet det politiske oppstyret under revolusjonen og reiste til de forskjellige kurdiske byene og landsbyene for å danne underavdelinger av partiet, samtidig oppfordret partiet den kurdiske befolkningen til å delta i revolusjonen. Resultatet ble av de deltok aktivt og med stor engasjement. De hadde blitt lei av situasjonen kurdere befant seg i, og hadde fått nok av å bli undertrykt av Shahen. Nå hadde de muligheten til å påvirke den politiske situasjonen for godt. Under revolusjonen og i etterkant av den hadde de kurdiske geriljaen stor innflytelse i de kurdiske byene. Gerilja styrkene tok seg inn i de fleste kurdiske byene og klarte å fjerne Shahens arme og kaste ut politikerne som hadde sine basser der. Samtidig beslagla de store lager med våpen og ammunisjon. Endelig kunne Ghassmlou meddele at store deler av den kurdiske delen av Iran var under PDKIs kontroll.

Den kurdiske befolkningen håpet at den nye lederen ayatolla Khomeini kunne innse at de sentrale myndighetenes interesser var forenelige med kurderenes interesser. Nå var PDKIs ledelse klar til å forhandle med de nye lederene. Ghassmlou ble valgt til å representere kurderene i den nye iranske forsamlingen. Det Ghassmlou og partiet krevde av den nye styremakten var å la kurderene i Iran styre den kurdiske delen i landet og om å få tillatelse til å danne politiske og kulturelle organisasjoner. Samtidig krevde KDPI at innenfor de kurdiske områdene måtte administrasjonsspråket være kurdiske og kvinner og menn skulle være likestille. Khomeini og regimet godtok ikke kravet og anså kurderenes nyvalgte representant, Ghassmlou, som en "Guds fiende" og erklærte hellig krig mot PDKI.

Det tok ikke lang tid å oppdage at den nye islamske regimet var like diktatorisk og maktsyk som den forrige regimene. Enda engang måtte all politisk og kulturell virksomhet tildekkes og skjules igjen. Mange kurdere mistenkt for politisk virksomhet ble fengslet, torturert og henrettet. En rekke kurdiske landsbyer ble ødelagt og befolkningen deportert. De kurdiske områdene var lenge lukket for internasjonal press og utenlandske menneskerettighets organisasjoner. I et par år kjempet KDPI med Ghassmlou i spissen i landsbyene og fjellgrensene der de fikk enorm støtte fra de kurdiske innbygerene. Men etter hvert blei gerilja styrkene og familiene til disse nødt til å flykte til nabolandet Irak for å kunne fortsette den påtvinget væpnet kampen mot undertrykkelse og urettferdighet.

I åreviss og frem til sin død minnet Ghassmlou folket sitt på at det er ikke krig vi vil ha, men at denne kampen var blitt påtvinget ham og at før eller senere kurdernes spørsmål løses på forhandlings bordet. Han var sterkt motstander av krig og hadde troen på dialog og forhandlinger. I løpet av 1980 prøvde han igjen å fremme kurdernes sak gjennom dialog og forhandlinger med regimet i Iran. Styremaktene aksepterte fredsforhandlingene og kom med en konkret forslag om et møte i Wien 8. desember 1988 og PDKI aksepterte dette. Møtet fant sted som avtalt og varte i to dager. Så ble det avtalt enda et møte i januar. I den andre runden av forhandlingene som fant sted 20. januar godtok representantene fra regimet de fleste forslagene Ghassmlou la frem, blant annet forslaget om kurdernes selvstyre i den kurdiske områdene. Detaljene om hvordan dette skulle gjennomføres står imidlertid igjen til neste møte. Seks måneder senere mens Abdul Rahman Ghassmlou var en tur gjennom Europa for å delta på et møte i Den Sosialistiske Internasjonale kontaktet regimet han om et ønske om å fortsette forhandlingene de hadde påbegynt. KDPI godtok tilbudet med glede og store forhåpninger. Det ble avtalt at møtet skulle finne sted i Wien 12. juli.

Delegasjonen fra regimet var det samme som de to forrige møtene, Mohammed Satar Sahraroudi og Hadji Moustafawi, men denne gangen var det også en tredje person ved navn Amir Mansur Bozorglan som var med som livvakt. De kurdiske representantene bestå også av tre personer, Abdul Rahman Ghassmlou, hans medhjelper og medlem av KDPIs Sentralstyre, Abdullah Ghadri-Azer og Fadhil Rasoul, en irakisk universitets professor som var tilstede som meklingsmann under møtet.

I forhandlingsrommet, dagen etter 13. juli 1989 ble Ghassmlou drept av tre kuler avfyrt på svær nært hold. Hans medarbeider ble truffet av elleve kuler og Fadhil Rasoul av fire kuler. En av morderene Hadji Moustafawi lyktes i å flykte, mens Mohammed Satar Sahraroudi fikk lettere skader og etter avhør fikk han lov til å gå og Amir Mansur Bozorglan ble sluppet fri etter 24 timer i politiets varetekt og tok tilflukt i den iranske ambassaden i Østerrike.

Sent i november 1989 utstedte den østerrikske retten arrestordre for de tre iranske representantene, og den østerrikske regjeringen anklaget umiddelbart de iranske regjeringen for å ha gitt ordre om å drepe Abdul Rahman Ghassmlou og de to andre representantene. Det iranske regimet benektet enhver forbindelse med trippelmordet og ba Østerrike om å lete etter spor andre steder.

Abdul Rahman Ghassmlou og de to andre representantene ble gravlagt i Parsi 20. juli under tilstedeværelsen av tusenvis mennesker fra ulike land og bakgrunn. Man kunne se kurdere, armenere, azerere, tyrkere, persere og europeere, og hvor ministere, leger, poeter, arbeidsfolk og representanter fra humanitære organisasjoner og parlament medlemmer gå hånd i hånd for å hedre den store kurdiske lederen Dr. Abdul Rahman Ghassmlou.

Slik døde den store kurdiske lederen. Ghassmlou komer alltid til å bli husket som en leder med en sterk personlighet hvor han la hele sin sjel i arbeidet for frihet og sosila rettferdighet for sitt fedreland. Han hadde en urokkelig tro på demokrati og et kurdiske selvstyre i Iran.

Militærets rolle i tyrkisk politikk

Shorish Azari

Den 24. februar i år ble over 20 høytstående generaler og offiserer i Tyrkia tiltalt for å ha planlagt et kupp i landet. Bakgrunnen for arrestasjonene går så langt tilbake som til 2003 da myndighetene fattet mistanke om mulig planlegging fra militærets side for å gjennomføre et kupp.

I juli 2008 ble det funnet store mengder eksplosiver. Etter funnet arresterte myndighetene 20 personer, deriblant eks generaler og en nyhetsredaktør for å «planlegge politiske forstyrrelser samt organisere et kupp». Og i februar i år ble 40 personer arrestert der altså 20 av disse er tiltalt for å planlegge kupp av makten i landet, blant de 20 tiltalte er det fire admiraler, en general og to oberster.

Militærets rolle

Militær inngripen har funnet sted fire ganger i Tyrkia: 1960, 1971, 1980 og 1997. Tradisjonelt har Militæret hatt en sentral plass i tyrkisk politikk og samfunn. Sammenlignet med andre demokratiske stater har militæret i Tyrkia stor grad av maktkonsentrasjon i forhold til de andre politiske institusjonene.

Det fungerer som vokter av grunnloven, demning av islamisme og kurdisk nasjonalisme.

Dets selv pålagte viktige rolle er som forsvarer av sekularisme og Tyrkias demokratiske og vestlige orientering.

Militæret opplever stor grad av legitimitet og tillit fra folket grunnet dets rolle i dannelsen av Tyrkia.

I en nylig meningsmåling sier 35 prosent av de spurte at hæren bør overta styringen av landet «når det er nødvendig».

Etter valget i 2002 da det islam-baserte partiet Rettferdighets og utviklingspartiet (AKP) vant

Kuppforsøk i Tyrkia er ikke noe nytt fenomen, det har fulgt landets utvikling siden dannelsen av det moderne Tyrkia i 1923. General Mustafa Kemal Atatürk ble landets første president og satt ved makten til sin død i 1938. Hans tid var preget av nasjonsbygging gjennom dannelsen av en tyrkisk identitet som skulle omfatte alle i det som nå var kjent som Tyrkia.

Det ble umiddelbart satt i gang reformer, som i ettertid er blitt omtalt kemalismen. Kjernen i kemalismen er seks prinsipper: reformisme, republikanisme, nasjonalisme, etatisme, populisme og sekularisme. Hovedmålet med kemalismen var/er å nærme seg Europa og europeisk tenkning, dette skulle oppnås ved å ta et oppgjør med de sidene av landet som var gjennomsyret av religiøse skikker og tradisjonisme. Sentralt var det også å gjøre et brudd med den arabiske verden.

valget og dannet ett partiregjering har militæret vært årvåken på den politiske plattformen til AKP. Da partiet ble gjenvalgt i 2007 ble det advart av militæret om å ikke undergrave sekularisme til fordel for islamismen.

Det er nettopp generalenes redsel for at AKP skal vende ryggen til kemalismen som gjør at de gikk til det skritt og planlegge en mulig kupp av makten.

Særlig tre ting bekymrer generalene, AKPs velvillighet overfor å tillate muslimske symboler og skikker i det offentlige, den økende dialogen med den kurdiske opprørsgruppen PKK og kurdere generelt samt AKPs langsiktige plan om en ny grunnlov på bekostning av grunnloven fra 1982.

De nevnte poeng representerer en fare mot prinsippene om sekularisme og nasjonalisme som militæret anser seg pliktig til å beskytte.

Fakta om Tyrkia

Staten Tyrkia ble opprettet etter første verdenskrig. Tyrkia har 72,6 millioner innbyggere og en befolkningsvekst på 1,5% per år. Den største minoriteten i Tyrkia er likevel kurderne, som utgjør 15-20% av befolkningen. Det bor anslagsvis 3 millioner tyrkere i Europa, først og fremst i Tyskland dit de første tyrkerne kom som arbeidsinnvandrere. I Norge bor det rundt 15 000 tyrkere i hovedsak det sentrale Østlandsområdet med Oslo og Drammen i første rekke. I Tyrkia er ca. 99% av befolkningen muslimer, hovedsakelig sunni, men også med et betydelig innslag av de uortodokse ala-wittene. Andre religiøse minoriteter er armenske og greske kristne, yezidier samt jøder.

Kurdere i Nord

PKK (Kurdistan Arbeiderparti) er opprettet i 27. oktober 1978. Lederen for organisasjonen var/er Abdullah Öcalan som i dag sitter fengslet på øya Imrali utenfor Istanbul. Organisasjonen har i dag en stor base i Qandilfjellene i det kurdiske autonome området i Irak.

I Tyrkia har kurderne fram til 90-årene blitt nektet kulturelle og politiske rettigheter, og til og med blitt nektet å snakke sitt eget språk på offentlige steder. Det foregår ingen morsmålsundervisning på kurdisk i skoleverket. Forøvrig er det tillatt å gi undervisning i kurdisk privat, skjønt myndighetene skaper problemer også for dette.

PKK fikk et alvorlig tilbakeslag da lederen Abdullah Öcalan ble kidnappet og bortført fra den greske ambassaden i Kenya. Aksjonen ble utført av tyrkiske agenter med støtte fra CIA og Mossad. PKK-lederen hadde tidligere blitt arrestert i Roma, men myndighetene i Italia nektet å utlevere ham til Tyrkia, som først måtte garantere at Öcalan ikke skulle bli henrettet. Öcalan sitter i dag fengslet på øya Imrali utenfor Istanbul.

Tyrkia har oppnådd stor utvikling innen visse områder under AKP regjeringen. Dette gjelder blant annet positive reformer når det gjelder rettigheter for kurdere, kvinner og andre grupper. Bakgrunnen for reformene er Tyrkias ønske om å bli medlem i EU, som på sin side har kritisert Tyrkia for den rollen militæret spiller i den politiske organiseringen.

Militæret anser seg berettiget til å gripe inn og om nødvendig forby partier og organisasjoner som kommer med fornærmelser av statens integritet, territoriet, demokratiske prinsipper og sekularisme gjennom grunnlovsdomstolen.

Det var nettopp grunnlovsdomstolen som besluttet å forby det kurdiske partiet Demokratiske samfunnspartiet (DTP). Alle av DTP forgjengere (HEP, DEP, OZDEP og HADEP) på samme måte. Grunnlovsdomstolen baserer sine beslutninger på grunnloven av 1982 som ble til i kjølevannet av 1980 militær kuppet og gjenspeiler i stor grad generalenes politikk. Dannelsen av

partier og organisasjoner på grunnlag av etnisk opprinnelse og religiøs tro blir særlig overvåket.

Mye tyder på at en mulig militært kupp ville medført tilbakegang hva angår den positive utviklingen som har funnet de siste årene i landet. Blant annet ville militæret ha hatt et helt annet syn på den kurdiske saken enn nåværende islam inspirerte AKP regjeringen har.

Det er stor sannsynlighet for at konflikten med PKK ville fått nye dimensjoner med militæret som styrere av landet. Sett fra et kurdisk perspektiv kan man hevde at reformene som ble satt i gang i 2002 ikke er gode nok, at utviklingen skjer sakte.

Det kan i og for seg stemme men man må være klar over at Tyrkia er et spesielt tilfelle der landet balanserer mellom to kontinenter (Europa og Asia-Midtøsten), mellom vestlig orientering og muslimsk orientering, noe som medfører at tilbakegang vil finne sted. På den annen side vil disse

tilbakestegene være av større karakter for kurdere dersom de militære spiller en sentral rolle i politikken og utviklingen av landet.

Dog tyder de siste års utvikling på at tiden da militæret vokter landets politiske liv begynner å nærme seg en mulig slutt, nåværende forsvarsjef Ilker Basbug har uttalt at militære kupp hører til fortiden og av den grunn må uenigheter løses gjennom demokratiske kanaler.

Hva som blir dommen for de tiltalte må vi bare vente å se, muligens vil arrestasjonene medføre forsinkelse i forhold til Tyrkias EU søknad.

La mitt hjerte banke

Jeg har vært fengslet i flere måneder nå, i et fengsel som er ment å rive ned min vilje, min kjærlighet, min menneskehet å gjøre meg lydige og føyelige som "en lydige lam." I mange måneder har jeg har vært lukket i en fengsel med vegger så høyt som historien selv.

Disse veggene er ment å være en avstand mellom meg og nasjonen jeg elsker, å bli en evig avstand mellom barna til hjemlandet mitt og meg. Likevel, hver dag har jeg gått ut gjennom den lille sprekken i cellen min og

reist til landsbygdene. Jeg har funnet meg selv blant folket, og har følt det de har følt når de opplevde sine lidelser i dette fengslet. Fengselet har gjort båndene og relasjonen mellom oss mye sterkere enn de var før.

Fengselet er ment å ta fra meg følelsen av lyset og solen, men i fengselet observerer jeg veksten av en fiolett i mørket!

Fengselet er ment å få meg til å glemme betydningen av tid og dens

Alt jeg ønsker er at mitt utålmodige og ulydige hjerte skal forsette å banke i brystet til et barn. Et barn som er mer dristig enn jeg er til å snakke om sin barnoms ønsker til månen og stjernene, og be dem om å se over henne, slik at hun ikke forråder sine barndoms ønsker når hun vokser opp. Jeg vil at hjertet mitt skal banke i noens bryst som er bekymret for de barna som legger seg sultene om netene. Jeg ønsker at den skal gå til et barn som vil huske Hamid, en 16 år gammel student, som skrev dette før han hengte seg selv, "Mitt livs minste ønsker ble ikke oppfylt."

La mitt hjerte forsette å banke i noens bryst, uavhengig hennes språk eller hennes hudfarge. La det være i en arbeiders barn, slik at urettferdigheten som er merket i hans hender vil gjenopplive den gnist av opprør mot ulikhet i mitt hjerte.

La mitt hjerte forsette å banke i brystet til et barn som en dag blir lærer i en liten landsby og hvor barna hver morgen kommer til ham med vakre smil

verdi, men jeg har bodd utenfor fengselet og brakt meg selv tilbake til verden for å velge en ny vei.

Jeg har også ønsket velkommen til ydmykelser, fornærmelser, og angrep bit for bit og helhjertet, som de før meg gjorde det her. Jeg håper at jeg kan være den siste personen fra denne plagede generasjonen som opplever mørket av disse cellene.

Men en dag ble jeg kalt muharib (Guds fiende) av dem (regimet) som trodde jeg har kjempet mot deres Gud, så de vevde sitt tau om rettferdighet å bestemme seg for å gjøre slutt på mitt liv på en morgen, og fra den dagen av har jeg motvillig ventet den morgenen. Nå, siden de er brennende etter å ta bort livet mitt som er fylt med kjærlighet jeg holder for mine medmennesker, har jeg besluttet å donere mine organer til dem som min død kan gi dem et liv. Jeg vil donere mitt hjerte, som er full av nåde og kjærlighet, til et barn. Det spiller ingen rolle hvor barnet bor: om hun er bosatt på bredden av Karun eller i utkanten av fjellet Sabalan eller på kantene i Øst-ørkenen eller på høydene. Zagros der hun hverdag ser på soloppgangen.

å deler sitt lykke med ham. Måtte ungene ikke føle fattigdom og sult lenger, og ikke ha forståelse av ord som "fengsel, tortur, urettferdighet og ulikhet.

La mitt hjerte forsette å banke i et hjørne av denne store verdenen. Det er et hjerte som inneholder masse historier fra sitt land og om sitt folks historie der er fylt med smerte og lidelser.

La mitt hjerte forsette å banke i brystet i et barn, måtte hun hver morgen synge dette diktet på mitt morsmål:

Min demewi bibim bli baye
Xoshewiti mrov berim

Bu gisht suchi em diniyaye

Betydning: Jeg ønsker å bli en vind, å bringe budskapet om "kjærlige medmennesker" til hvert hjørne av denne verdenen.

Farzad Kamangar,
Fengselet i Karaj,
26 / 12/2008

Farzad Kamangars brev til hans fengselsvakt

Nasser, Jeg er fortsatt en lærer og du en fengselsvakt

Zevs, guden av guder beordret fengsling av den ulydige Prometheus og slik startet vår historie.

Du er arvingen til Zevs fangevokter med oppgave å overvåke et barn, avkommet av Solen og lyset hver dag. Så, fengselet har to ulike betydninger for deg og meg. Vi er to personer atskilt av en mur med en jerndør og et lite vindu, du er utenfor cellen, og jeg er innelåst i den. Så vi burde bli kjent med hverandre.

Jeg er lærer ... nei, nei ...

Jeg er en student av Samad Behrangi som skrev Alduz, Kråker, og Den Lille Svarte Fisken i den mening å lære oss å handle. Kjenner du ham, jeg vet du ikke gjør det.

Jeg er Khanalis elev, læreren som lærte oss å tegne Sol bildet for å skremme bort flaggermus. Vet du hvem han var?

Jeg er en kollega av Bahman Izzati, mannen men den friske lukten av regn i tørken, en person som fortsatt blir husket i Kermanshah og omkringliggende landsbyer ved de første dråper av regn før det etterlengtede regnfallet. Kjenner du virkelig han? Jeg vet du ikke gjør det.

Jeg er lærer, jeg arver smiler og nysgjerrighet fra elevene mine.

Nå, siden du kjenner meg, fortell din historie, hvem har du vært en kollega til, fra hvem har du fått denne sinne og hat som lever etter, hvem har du arvet disse håndjern og fot lenker av? Er de relikvier fra Zahak's fangehull?

Fortell om deg selv, hvem er du? Ikke bare skrem meg med håndjern, kjettinger, pisk, overvåkingskameraer,

jerndører og den solide celle veggen til 209, de skremmer ikke meg lenger, ikke skrik, ikke vær sint og ikke slå meg i hjertet for å holde hodet mitt oppe. Jeg kjenner historien om neven din og at du slår de innsatte i hodet.

Ikke slå meg fordi jeg synger, jeg er en kurder; mine forfedre har etterlatt oss sin kjærlighet, smerte, kampvilje og deres eksistens gjennom sine sanger. Jeg skal synge og du skal lytte. Du må lytte til sangene mine, jeg vet de plager deg.

Ikke slå meg når jeg går å lager lyder med føttene mine, min mor har lært meg å snakke med jorda med mine steg, det er en lovnad mellom meg og jorden, jeg har lovet å fylle det med skjønnhet og smiler. Så, la lyden av føttene mine høres, la meg gå. La jorden vite at jeg fremdeles er i livet og fortsatt håpefull.

Ikke fornekt meg min penn og papir; jeg vil synge til barna av mitt land en vuggesang fullt av håp, fylt med Samads historier; fylt med Khanali og hans ønsker. Jeg vil skrive om "Izzati og hans elever; jeg ønsker å skrive, jeg ønsker å snakke med mitt folk fra innsiden av cella; fra dette samme sted, forstår du? Jeg vet du er opplært til å hate lys, skjønnhet, tanker og refleksjon.

Men ikke vær redd for å komme til min celle, sitte med meg på min lille, revet duk som min gjest, observer hvordan jeg inviterer elevene mine hit hver kveld og forteller historier for dem. Men siden du ikke har tillatelse til å se, høre, må du bli et kjærlighets menneske, du må krysse denne siden av døren for å sette pris på det jeg sier.

Se på meg å vit forskjellen mellom oss; jeg tegner hendene og de vakre øynene til min elskede på veggene i cellen, jeg holder henne i mine hender, og jeg føler varmen av livet i hendene hennes og leselidenskap og lengsel fra øynene. Men med batong i hånden

bryter du hennes figurer og maler over hennes lengsel i øynene på veggen og sverter den.

Din verden vil alltid være et fengsel og mørk der "følelse av lys" vil forstyrre deg, jeg har ønsket i månedsvis å se en himmel full av stjerner; en himmel med de ulydige stjerner som flyr fra det ene hjørnet til den andre og river ned hjertet av mørket med lys. Men du har levd i mørket i flere år og himmelen din er uten en eneste stjerne. Vet du hva en himmel uten stjerner betyr? Vet du hva som menes med at en himmel har en evig skumring?

Når jeg går tilbake til celle 209 neste gang, gå inn i cella, jeg har myriader av ønsker for deg, i motsetning til dine bønner, som er fulle av ild og frykt for helvete er mine ønsker rikelig med smil, kjærlighet og håp, steg inn i min cella så skal jeg fortelle deg hemmeligheten bak Izzatis siste smil mens han var på galgen, jeg vet at jeg igjen blir sendt tilbake til 209, og du kommer til å kjefte på meg med all din makt, og jeg vil føle tristhet for deg og for den nedverdiggende verden som er bygd rundt deg, jeg kommer tilbake mens jeg fortsatt er en lærer og bærer smilet til barn fra hjemlandet mitt på mine lepper.

En lærer som er dømt til døden,
Farzad Kamangar
Fengselet i Karaj
1/15/2009

Kort biografi om Farzad Kamangar

Farzad Kamangar født 1978, var en iransk kurdisk lærer, poet, journalist, menneskerettighetsaktivist og sosialarbeider fra byen Kamyaran. Kamangar ble tiltalt for «mohareb» (fiendskap mot Gud).

En islamsk revolusjonær domstol dømte Kamangar til døden den 25. februar 2008 basert på anklager mot nasjonal sikkerhet, inkludert medlemskap i PJAK og aktiv deltagelse i flere sabotasje angrep. Ifølge advokaten til Kamangar, Khalil Bahramian, var det «intet i Kamangars sak som viste at de anklagene rettet mot han var sanne».

Kamangar selv benektet enhver kobling til anklagene noe som medførte at myndighetene svarte med å torturere han psykisk så vel som fysisk.

Til tross for appeller fra menneskerettighets organisasjoner om å omgjøre dødsstraffen opprettholdt det iranske Høyesterett dødsstraffen offisielt 11.juli 2008. Farzad Kamangar ble henrettet ved henging 9.mai 2010 i en alder av 32 år.

Seiran S. Ahmadi

Norge- mer opptatt av økonomisk vinning enn menneskerettigheter

Det går ikke en dag uten at det iranske regimet utøver vold og trusler mot sine innbyggere. Tortur, brutalitet og henrettelser hører til dagens orden i Iran og menneskerettssituasjonen i landet er alvorlig der befolkningen lever daglig med trusler, vold, fysisk og psykisk tortur, henrettelser, sensur og brudd på alle grunnleggende rettigheter. Regimet begår forbrytelser mot mennesker og menneskeheten for å beholde makten med all tydelighet og i full åpenhet uten at det får noe særlige konsekvenser. Verdenssamfunnet med FNs sikkerhetsråd i spissen reagerer kun når spørsmålet kommer til det omstridte atomprogrammet.

I begynnelsen av denne måneden vedtok FNs sikkerhetsråd å utvide de økonomiske og militære sanksjonene mot Iran. De nye sanksjonene skal innebære nye begrensninger for handel med Iran gjennom at iranske tilbydere av forsikrings- og finanstjenester ikke lenger skal få lov til å operere i EU. Bedrifter fra EU-land skal heller ikke lenger få lov til å investere i Irans olje- og gassindustri. I tillegg vil den iranske elitestyrken Revolusjonsgardens kontor bli frosset. FN og Vesten innførte ikke disse sanksjonene fordi de bryr seg om situasjonen i Iran men fordi de frykter atomprogrammet i skjul skal brukes av iranske myndigheter for å skaffe landet atomvåpen.

De frykter altså at deres maktposisjon i fremtiden kan bli svekket og deres land truet, hva som skjer innad Irans fire vegger bryr det internasjonale samfunnet seg ikke om. Landene i FN og de øvrige landene bør slutte å være så egoistiske og sette søkelyset like sterkt på brudd på menneskerettighetene i

Iran som på det iranske atomprogrammet. Verdenssamfunnet bør iverksette ulike former for sanksjoner mot den brutaliteten prestskapet utøver overfor sine innbyggere og da særlige over de etniske minoritetene i landet. FN må presse mer på for å få inn spesialrapportører som kan undersøke forholdene og situasjonen, og de må også reagere kraftigere når de ikke slipper inn.

Så har vi jo et land som Norge som ikke gjør noe annet enn å støtte kritikk av Iran. Et land som Norge bør kunne gjøre bedre en som så. Norges strategi med Iran er å løse menneskerettighetsproblemet gjennom dialog. Å støtte kritikken av Iran eller fordømme regimet handling på en pressekonferanse har ingen påvirkningskraft. Iran vet hva Norge og Vesten mener om disse tingene, men siden landene fortsetter med tilføringen av atomambisjoner, ressurser og teknologi, samt ha nære diplomatiske relasjoner uten krav, vil prestskapet fortsette med sine brutale ugjerninger. Norske myndigheter lurer seg selv hvis de tror at de kan få slutt på menneskerettighetsbruddene i Iran gjennom diplomati og dialog. Det er på tide at regjeringen vurderer og setter i verk økonomiske sanksjoner ved å trekke de statlige selskapene ut av landet for regimet hadde kollapset for lenge siden om ingen hadde finansiert regimet. Det er viktig med internasjonale sanksjoner for da vil regime tenke seg om to ganger før de bruker vold mot folket. Posisjonen til vestlige land er svært viktig når det gjelder å redusere mengden av voldsbruk.

Norge kan for en gang skyld gå foran som et eksempel, ved å være første land til å boikotte med oljetransport. Dette vil vise at landet er villig til å tape penger for å markere motstand mot et undertrykkende regime. Til å begynne med bør Norge trekke ut de statseide selskapene Statoil og Norsk Hydro, for i første omgang å stoppe handelen mellom Norge og Iran, som igjen kan påvirke handelen mellom Europa og Iran. Det er synd å se at den norske regjeringen ikke ser at Statoil tjener blodpenger og burde ha trukket seg ut av alt samarbeide for lenge siden. Jeg forstå ikke hvordan et rik land som Norge kan fortsette med å gjøre business med Iranske ledere, som har null respekt for menneskerettigheter eller hvordan norske selskaper kan operere i landet og at Utenriksdepartementet fortsetter å ha diplomatisk kontakt med den islamske staten? Hvis land som Norge går foran som et eksempel og kutter all investeringer, handel og diplomatiske forbindelser med Iran vil det skade landets økonomi og sosiale stabilitet som igjen kan føre til regimets undergang. Dette ser norske myndigheter, men velger bevisst å samarbeidet med terror regimet så de kan tjene noe spenn der også. •

ILLUSTRASJON: ANE C. ØRNER

Seiran S. Ahmadi

Norge er utdanningssystemet tilrettelagt slik at alle og enhver skal kunne få mulighet til å ta høyere utdanning. Staten har blant annet opprettet Lånekassen med tanke på at ingen skal bli hindret i å få høyere utdanning av økonomiske årsaker eller sosial bakgrunn. Men samtidig opp gjennom årene ser vi at det ikke er tilfeldig hvem som ender opp med høyere utdanning. Sosial bakgrunn, sosial klasse som dannes i samfunnet, etnisk identitet, kultur og kjønn er viktige faktorer som spiller inn når en person skal ta stilling til om hun eller han ønsker å utdanne seg. Etter min mening er disse faktorene uten betydning så lenge motivasjonen og muligheten er der. Vi personer med innvandrer bakgrunn, og da særlig vi med ikke-vestlig bakgrunn har ikke en vanskeligere utgangspunkt enn nordmenn når det gjelder høyere utdanning som mange tror. Alle

mennesker, uansett sosial bakgrunn og etnisk identitet har mulighet til å score høyt på talent, intelligens og prestasjoner hvis viljen bare er der. Hver enkel har mulighet til å leve sitt liv på en 100 % selvvalgt måte og å selv ta valg som utdanning og livsmål.

Mange vil være enige med meg når jeg sier at formålet med en utdanning vil være å lykkes i samfunnet. For å lykkes i samfunnet vil man videre si at økonomisk, sosial og kulturell kapital vil være avgjørende. Høyere utdanning vil i mange tilfeller føre til en jobb som gir dette, og dermed blir utdanning en investering for å lykkes i samfunnet. Videre vil en utdanning gi i aller høyeste grad rom for personlig utvikling i livet. I tillegg blir vi sosialisert gjennom utdannelsen til å bli gode samfunnsborgere og lærer samfunnets roller, normer og sanksjoner. Utdanning formidler kunnskap, verdier og holdninger som enhver vil ha nytte av, på tvers av ulike

kjønn, sosial bakgrunn, mål i livet og lignende.

For oss unge med flerkulturell bakgrunn må høyere utdanning være enda viktigere enn for nordmenn, en høy utdanning vil være inngangsbilletten til et bedre og mer komfortabelt liv enn det våre egne foreldre hadde i hjemlandet og når de kom til Norge. Her i Norge har vi muligheten som våre foreldre aldri fikk med hensyn til utdanning, vi kan dermed ikke lene oss tilbake etter videregående skole og si siden mine foreldre ikke har høyere utdanning så vil jeg heller ikke klare å utdanne meg. Har du prioritert skolen på videregående skole og fått bra resultater vil du som alle andre komme inn på det studiet du ønsker,

selvom om dine foreldre ikke er lege, advokat eller ingeniør. I Norge lever vi i et land der personlig innsats belønnes i samfunnet. I det norske samfunnet har vi et system hvor personlige egenskaper slik som talent, intelligens og prestasjoner blir mest lagt vekt på. Både utdanningssystemet og arbeidsmarkedet satser mest på ytelse og dermed de som er mest talentfulle og yter mest med sin kompetanse blir selektert på de høyeste nivåer og de med mindre innsats og lav utdanningskompetanse blir holdt utenfor. Dermed vil jeg sette to strek under teksten og si at høyere utdanning passer for alle som vil, for det spiller ikke sånn rolle at man kan og vet, som at man vil og tør.

Om betydningen av morsmålet i norske skoler

Ibrahim Salehrad
Tospråklige faglærer

Hvorfor er det viktig for minoritetsspråklige elever å beherske morsmålet? Hvorfor er morsmålet viktig for barnet?

Morsmålet er nødvendig for språkutvikling, sosialisering og identitetsdannelse slik at barn og foreldre kan snakke sammen på et språk begge mestrer. Når barnet behersker morsmålet vil de ha mulighet til å kunne ha kontakt med besteforeldre og andre nære personer i landet familien kommer

fra. Når barnet har begrensede norsk ferdigheter i begynnelsen, er det på bakgrunn av morsmålet. Barnet har bedre muligheter for allsidig utfoldelse og læring. Det vil si jo sterkere barnet behersker morsmålet, jo bedre grunnlag har de for å lære det norske språket.

Hvorfor er det viktig for minoritetsspråklige elever å beherske morsmålet? Dersom barna får leseopplæring på et språk de mestrer, kan de bruke den generelle språkkompetansen de har på dette språket (ordforråd, fonologi, morfologi, syntaks og kommunikativ kompetanse) til å lære et nytt språk. Mestrer de ikke et språk fra tidligere vil de gjerne streve med enkeltord, og mister lett oversikten over teksten. Leseopplæringen bør derfor skje på et språk der barna behersker lydstrukturen i. Fonemer og fonemkombinasjoner i norsk kan være vanskelige å oppfatte for barn som ikke kjenner dem fra morsmålet, slik at det blir vanskelig å koble dem til bokstaver. Når barnet behersker morsmålet vil de forstå det de leser og få gode

leseopplevelse hvor de vil føle trygghet og selvtillit når de skal lære norsk eller et annet nytt språk. Dette fører også til at de blir glad i å lese og skrive i fremtiden. Samtidig er det å kunne lese på morsmålet en verdi i seg selv, fordi det kan gi leseopplevelse barna ikke kan ha på andrespråk. Videre kan det å få den første lese- og skriveopplæringen på morsmålet styrke elevens bruk av morsmålet (både muntlig og skriftlig), heve statusen ved å være tospråklig og fremme innsikt i det å lære to språk. Det å beherske morsmålet kan videre bidra til å styrke kommunikasjonen i den nære familien og øke barnas kontakt med familie og venner som bor andre steder. En positiv holdning til det å være tospråklig kan være med på å styrke elevenes identitet. Slik får også barnet mulighet til å kunne velge morsmålet som tilvalgsspråk på ungdomstrinnet og for å kunne avlegge eksamen i morsmålet som B- eller C-språk i videregående skole. Sist men ikke minst når barna har knekket den alfabetiske koden på morsmålet, har de knekket den en gang for alle, og kan overføre det de har lært til norsk (og andre språk med alfabetisk skriftsystem).

Hame Eliassi

Hjemreise

Yees maan
Dette er vår hjemreise
dessverre i bare drømmene våres

føler savnhet innerste inne
føler sinne, føler for å vinne
umulig 4 mot en
hvor hen, hvilke ben
hakke noe å si så lenge hun er pen
soldatene sine tanker kan være grusomme
den tanken der er slitsom
bare å sette en plaster på såret
så er det borte i løpet av året
fikk ikke avslutte første klasse
pga fiendene begynte å presse
enten var det å bli slave ell på flukt
skal si deg det vakke kult
forlate tanter, onkler, fettere kusiner
for dem var det bare vanlige rutiner
for oss var det en pakke rosiner
som ble fordelt mellom våre fiender

hva skal mer til, er det jeg vil, eller er det pr mil
hakke en shit og si, jeg var en flykting uten en dritt
og gi
nå er jeg ute av salen og klar til å ri
skaffe spenn til heftige saker
var min barndoms tanker
nå som aldern nærmer seg 20 årene
føler jeg mer og gir slipp for tårene
for de vanskelige dagene jeg har gått gjennom
er det bare å lukke øynene så er jeg innom
ikke lett når det kommer til tider jeg ikke føler meg
hjemme
og vil ta meg en ukes ferie og reise
men sårende og tenke at det ikke blir no hjemreise

Hame Eliassi

Siste slag

Spytter fred for mine folk nok en gang
tilbake til tider, der vi alle brødre hang
måtte løpe fra asiatiske versjon av ku klux klang
uten selvstendighet, urettferdighet,
offeren til ytringsfrihet, la meg forklare det mer forståelsefull
motsatte av sunnhet, alt annet enn ærlighet
stopp meg hvis du syntes jeg overdriver med det jeg skriver

kompis om du hadde sett,
hva jeg hadde sett,
så hadde du sagt det ikke rett,
de hakke vett,for dem er det lett,
de blir aldri met, fakta er sagt, frihet har falt, kompis dette ikke
alt
bare rettelse av det som har blitt fortalt, de får sukker og vi får
salt

før du begynner å kalle meg en løgner
dette er opplevelse fra fattern sine øyner shitt

Spytte fred for mine folk overallt
hør ikke på det som er blitt fortalt
men hva som nettopp skal fortelles
Alt bullshit og negative fakta som skal endres

yja, jesus, buddha, profeten
muhammad
fortell meg en ting

hvor er freden alle ber bønn
til
fakke no svar, bare en etter
en dere tar
fortell meg hvorfor jeg skal
gå på mine knær
når muttern ba bønn hver
eneste dag
plutselig så mister jeg to av
mine nær
tilgi meg hvis jeg er sær
men familien ikke som vær
skifter bare uten videre
aldern aldes og jeg blir
visere
lærer meg verdens
tankegang
nærmer seg 2012 man
burde jeg lære meg å be før
verdensundergang?
får mareritt i blandt om at
livet er bare et spill
de tester oss, om du er ond
ell snill

kan du ikke be så settes du
på en drill
hvor ille enn det høres
utsom så lever jeg ikke med
frykt
selv om det var en drøm
og ikke noe i avisa som var
trykt
skriv en cv, skaff spenn for
å leve, du har en verdighet
å heve
går til sengs med en tært
berte
våkner med kald hjerte,
uten no smerte, føler for å
erte,
føler for å kjeft på noen
pga en meningsløst verden vi
lever i
motsi meg bror du har lov
til å bli
motsi meg søster du trenger
ikke å tie
motsi meg kompis som om
du har noe å si

fordi jeg frykter gud og
hans sendebud
nei vet ikke hva jeg skal tro
med så mange forskjellige
tro
fornuftigheten ligger i det
gode, etter døden ligger det
en kode
til det herlige paradiset,
lurer på om det spesielle
hardisken vi har i hode
blir formatert til nada, og
jeg bare hva da?
teorien bak døden er
spørsmålstejn
ber du om sol så kommer
det regn
sier du noe feil så mister du
begge bein
forskjellige regler over alt i
verden
spesielt midtøsten som er på
ferden
her i europa leker ungene
sisten
der hviler de i kisten
ferden fører negative i
positive

og positive slår tilbake mot
ikke relative
årene går og vi blir kreative
slåss for åren som holder
oss minoritere i live
rasismen ikke borte bare
dempet
før i tiden så var de som
trompet
nå ser du nesten bare
svartinger kjøre buss ell taxi
jobber på meny eller maxi
ikke negativ mot å skaffe
spenn
for å si det sann ikke de din
venn
skjønner du baktanken min
så er vi fra samma brønn
så kompis våkn opp dette
ikke en drøm

Ramyar Izadi

Først plass i Norway Cup i Taekwondo (2010)

Intervjuet Av Shorish Azari

Ramyar kom til Norge i 2008 og bor i Oslo. Til daglig går han på Sogn videregående skole. Han er usikker på hva han vil etter endt videregående, men tenker seg noe yrkesfaglig eller høyskoleutdanning. Ramyar begynte med kick-boksing og thai-boksing da han var 7 år gammel i Iran. Han vant en rekke mesterskap i de kurdiske områdene: 5 bronser, 3 sølv, 4 gull. Han kunne ikke være medlem av det iranske landslaget av politiske årsaker, men deltok i det iranske mesterskapet i kick-boksing og thai-boksing hvor han oppnådde følgende plasseringer:

2005 endte han på 3.plass

2006 endte han på 2.plass

Hans store interesse og det han bruker mye av tiden på er taekwondo. Dette har han drevet med i snart åtte år. Ramyar har også drevet med andre kampsport stiler, blant andre Kick-boksing og judo. Han trener taekwondo seks ganger i uken. I følge han selv er bakgrunnen for at han begynte med kampsport, hans interesse for idrett generelt, hvor han også er interessert i fotball, basketball og volleyball. Han hadde også et ønske om å undersøke kampsport nærmere. Siden 2008, har Ramyar deltatt i en rekke mesterskap i taekwondo både i Norge og utlandet:

2008 endte han på 3.plass i Norway Cup.

2009 endte han på 2.plass i Tellerborg Open i Sverige, samme år deltok han i Scandinavian Open hvor han endte på 4.plass

2010 endte han på 1.plass i Norway Cup.

Han har en målsetning om å komme på det norske landslaget, derfra har han et mål om mulig OL deltagelse i fremtiden.

Taekwondo

Taekwondo er en kampsport med røtter som strekker seg flere tusen år bakover i tiden. Det finnes hovedsakelig to former for taekwondo, organisert i hvert sitt internasjonale forbund: WTF (World Taekwondo Federation) og ITF (International Taekwondo Federation). En myte forteller at for ca. 2000 år siden gikk munken

Bohdharma, fra India til Kina, hvor han bygde det berømte Shaolintempelet. På sitt lange ferd studerte han forskjellige dyrs angreps- og forsvarsmetoder. Ut fra dette utviklet han et kamp/meditasjonsmønster, som er forløperen til all asiatisk kampsport. I Korea fikk dette navnet Tae Kyon, som er forløper til dagens taekwondo.

Taekwondo undergikk stor utvikling i 50-60 årene. Korea eksporterte mange koreanske instruktører til resten av verden, noe som gjorde taekwondo til en kjent kampsport. Taekwondo var under konstant utvikling på denne tiden. Nye teknikker og mønstre (poomser) ble laget.

Kilde: Wikipedia

Mokhtar Sohailifar

Er han Norges sterkeste junior styrkeløfter?

Intervjuet Av Shoresh Eliassi

Mokhtar Sohailifar kom til Norge sammen med familien i 1997 som kvoteflyktning gjennom FN. Han er 20 år gammel og bor i Fredrikstad. Han har trent styrke siden han var 13 år. I 2009 deltok han i Fredrikstad Open Strongman benkpress og konkurrerte med senior deltakere. Første løftet hans var på 165 kg, andre løftet var på 175 kg og tredje løftet var på 185 kg. Med dette sikret han førsteplassen i konkurransen. Mokhtar skal delta i Norges mesterskapet igjen i Moss denne gangen og han deltar i 100 kg klassen for junior.

Mokhtar jobber som bilmekaniker. Han står opp kl 07.00 hver morgen og drar på jobb frem til kl 17.00. Etter jobb trener han kl 19.00 frem til kl 21.00. Rett etter trening spiser han. Dette er en helt alminnelig dag for Mokhtar. Mokhtar mener at man må spise riktig når man trener sånn som han gjør. Kroppen bruker mye energi under trening og da må man spise for å forebygge energien og kroppen. Når han trener kroppsbygging så må han spise riktig, dvs ikke noe fett mat. For øyeblikket trener han bare for å bli sterk til norgesmesterskapet og da er det likegyldig med både sunt og usunt mat.

I løpet av de 7 årene har Mokhtar vært aktiv i fire forskjellige sportsgrener. Vektløfting, bryting, styrkeløft og kroppsbygging. Vektløfting handler om teknikk og hurtighet, mens styrkeløfting handler om ren styrke.

Utenom de fire sportsgrenene har Mokhtar vært aktiv i andre sporter som fotball, håndball og håndbakk. Da han var 13 år tok storebroren til Mokhtar han med på en treningssenter og fra den dagen av har han bestemt seg for å bli sterk. I følge Mokhtar var det broren hans som motiverte han til å begynne med styrkeløft, vektløft, kroppsbygging og bryting.

Per dags dato er Mokhtar med på landslagets styrkeløftelag og han har store planer for å delta i internasjonale konkurranser i fremtiden. Et viktig land for meg å konkurrere i er Kurdistan, legger Mokhtar til. For øyeblikket har Mokhtar en fulltidsjobb som mekaniker og Lawan Magasinet spurte han om han kunne leve av å være profesjonell styrkeløfter i fremtiden? Til dette sier han:

"For å kunne leve av sporten må man være fotballspiller eller være aktiv i en lignende sport. Så jeg må jobbe ved siden av. Hvis jeg hadde bare konsentrert meg om treningen og konkurransene så ville jeg vært mye flinkere. Jeg jobber mye som mekaniker og likevel har jeg klart meg veldig bra tross for det."

Bodybuildere har et rykte for å bruke mye ulovlige stoffer for å prestere utover det vanlige, mens styrkeløftere og vektløftere må forholde seg til regler og retningslinjer. Som junior styrkeløfter på landslaget må Mokhtar ta dopingtester hver måned under konkurranser og hver tredje måned utenom konkurranser. Dette er krav som alle må tilfredsstille for å kunne være med på landslaget. Mokhtar sier at han har ingen respekt for de utøverne som bruker dop for å prestere enda bedre enn naturlig og har selv aldri tatt noen form for dop i sitt liv.

**THE PASSION
AND DEATH OF
RAHMAN
THE KURD**

DREAMING KURDISTAN

CAROL PRUNHUBER